Saara-Liina matkaa Paraguayhin

8.10.2024 6.00

Saara-Liina Aalto kertoo kiertomatkastaan rahtilaivalla Englannista Argentiinaan. Matkareitti: Asunción - Santa Maria de Fé Misionesin hallintoalueella - Encarnacion - Ciudad del Este

Paraguayn-matkani ei alkanut kaikkein miellyttävimmissä merkeissä. Odoteltuani bussia pienessä kuumassa hyttysiä täynnä olevassa huoneessa seuranani sängyllinen muurahaisia, nousin kahdelta yöllä Bolivian puolella linja-autoon.

TEKSTI ja KUVAT: SAARA-LIINA AALTO

Puolentoista tunnin päästä olimme raja-asemalla. Kysyin rajavartijalta, missä saan leiman passiini Paraguayn puolella.
- Viiden tunnin bussimatkan päässä, mies sanoi ja osoitti pimeyteen.
Kuusi tuntia torkuttuani, ainoina pysähdyksinä poliisitarkastukset, saavuimme Paraguayn tulliin. Ensimmäistä kertaa matkani aikana laukkuni tarkastettiin. Yritin änkyttää vastauksia Antonio Banderasin näköiselle tullivirkailijalle hänen ihmetellessään kompaktia Suomesta hankkimaani vaellusruokailusettiä. Onneksi hän ei vaivautunut tarkastamaan muoviviritelmää perinpohjaisesti, sillä olin vahingossa unohtanut sen sisusten uumeniin vuoristotautiin tarkoitettua kokalehtiteetä. Aine on nimittäin laitonta Paraguayssa, joskin kuulin siitä vasta myöhemmin.
Sain lopulta leiman passiini, mikä kuulemani mukaan ei ole itsestään selvää.
Saavuin loputtoman tuntuisen bussimatkan jälkeen Paraguayn pääkaupunkiin Asunciónii. Lopen uupuneena löysin keskustan edullisimman hostellin matkustettuani kolmen päivän sisällä yhteensä 32 tuntia bussissa.

Seuraavana päivänä lähdin etsimään matkailuinfoa tiedustellakseni kiertoajeluista. Toimistossa väsyneen näköinen nuori nainen ojensi tyhjänpäiväisen lehdykän ja antoi osoitteen, josta voisin käydä kysymässä. Osoitteesta ei kuitenkaan löytynyt mitään, vaikka tarkastin vielä paikallisilta, että olin navigoinut oikein.
Asunción on suunnilleen Helsingin kokoinen kaupunki, jonka keskusta vaikuttaa varsin rauhalliselta lukuun ottamatta ydinkeskustaa varjostavia slummeja, joille ei kannata eksyä
Olin Asunciónissa enkä tiennyt mitä Paraguayssa oli näkemisen arvoista. Ajattelin ensin kokeilla junalla matkustamista, mutta luovuin ajatuksesta kun huomasin, että rautatietä on vain 23 kilometriä. Muu osa radasta, joka oli sekin uljaimmillaan käsittänyt vain noin 50 kilometriä, oli varastettu. Hostellillani päädyin noukkimaan torakoita kylpyhuoneeni lattialta. Ymmärsin, ettei yöllinen rapistelu ollut pelkästään tuulettimen aiheuttamaa ilmavirtaa muovipusseissa. Suomen itsenäisyyspäivää muistin aloittamalla aamun Eppujen *Murheellisten laulujen maa* -kappaleella ja nostamalla maljan myöhemmin illalla Britannia-pubissa, jonka angloamerikkalainen ilmapiiri sai kelvata koti-ikävän lievittäjänä.

Oleskeluni Asunciónissa olisi jäänyt tapahtumaköyhäksi, jos en olisi tavannut Saraa sohvasurffailijoiden eli Couchsurfing-järjestön kautta. Hän kertoi Paraguayn tilanteesta, historiasta, jesuiitoista ja slummeista. Illalla suunnistimme pubiin ja näin viimeisestä illasta Asunciónissa tuli rattoisa.
Seuraavaksi päätin matkustaa erään matkatoimistovirkailijan suosituksesta pieneen Santa Maria de Fén kylään.
Onnenkantamoisella tapasin bussissa Santa Marian ainoan hotellin omistajan, englantilaisen Margaretin.
Santa Maria de Fé on jesuiittojen perustama pikku kylä, jonka keskusaukiolla pyörii apinoita ja kaduilla kanoja. Lintujen laulu seuranani rentouduin riippumatossa hotellin puutarhassa. Kaikkialla oli vihreää ja lämmin auringonpaiste siivilöityi puiden lehdistöjen läpi. Muistona jesuiitoista on jäljellä museo, johon on kerätty puisia patsaita sekä keskusaukion vieressä taivasta kohti pyrkivä suuri puinen risti 1600-luvulta.

Santa Maria de Fé on jesuiittojen perustama pikku kylä, jonka keskusaukiolla pyörii apinoita a kaduilla kanoja.

Kyläidyllistä jatkoin Argentiinan rajan tuntumassa sijaitsevaan, noin 60 000 asukkaan Encarnacioon. Siellä tapasin, jälleen kerran Couchsurfingin kautta, Jazminen, jonka siskon ja tyttären kanssa vietimme mukavan illan japanilaisessa ravintolassa. Jazmin kertoi, että puolet Encarnacionista tulee hautautumaan veden alle valtion rakennuttaessa uuden sähkölaitoksen. Jazminen äidin on muutettava veden tieltä, mutta kaupunki tulee vastaan tuntuvin rahakorvauksin. Niille köyhille, jotka asuvat joen rannassa hökkeleissä, on järjestelystä pelkkää hyötyä, sillä kaupunki antaa heille kokonaisia taloja.

Pari päivää myöhemmin tapasin toisen sohvasurffaajan, Julion. Kokemus oli jotakin, mitä Etelä-Amerikassa yksin matkustavana naisena ei varmaankaan voi välttää. Hän ei ollut ilmeisestikään sisäistänyt couchsurfingin tarkoitusta, vaan jouduin jo puolen tunnin sisällä keskusteluun, miksi en halua leikkiä käärme puskassa -leikkiä hänen kanssaan. Kun olimme mielestäni puineet asian loppuun, Julio kysäisi, kävisikö kuitenkin hieronta. Taas alkoi rautalangasta vääntäminen. Tilanteen kafkamaisuutta korosti entisestään se, että kävimme keskustelua suurimmaksi osaksi Googlen kääntäjän avulla. Loppujen lopuksi vokotteluyritykset katkesivat siihen, että Julion täytyi käydä noutamassa äitinsä jostakin ja hän vei minut takaisin hotellilleni. Ihmetyksekseni hän pyysi soittamaan illalla jatkotapaamisen toivossa, mutta kuivasti ilmoitin olevani lähdössä aikaisin aamulla ja vetosin pakkauskiireisiin.

Aikaisin aamulla riensin bussiasemalle ottaakseni suunnan kohti Ciudad del Esteä. Perille päästyäni majoituin hotelliin bussiaseman lähellä. Viereisellä niityllä asusti muovipussiteltoissaan joukko syrjäseuduilta paremman elämän toivossa muuttaneita köyhiä, joiden repaleiset pikkulapset kerjäsivät rahaa ohikulkijoilta. Ulospääsy hostellistani alkoi olla hankalaa lapsisaattueiden vuoksi, joten vaihdoin majapaikkaa seuraavana päivänä.

Muutaman kilometrin päässä kaupungin keskustasta sijaitsee maailman suurin vesivoimala, Itaipu, jonka vuosittainen sähkön tuotanto on 94,68 miljardia kilowattituntia. Osallistuin ilmaiselle kiertoajelulle, mutta taaskaan perusespanjani ei riittänyt selostuksen täydelliseen ymmärtämiseen. Pato oli kyllä näkemisen arvoinen. Vaikka couchsurfing saattaakin joskus olla arpapeliä, en aikonut kaiken maailman julioiden latistaa sivistyneen kulttuurivaihdon mahdollisuuksia. Ciudad del Estessä tapasin järjestön kautta Davidin ja hänen ystävänsä Armandon. He näyttivät minulle kaupunkia ja varustivat minut hyödyllisellä informaatiolla. Pyörähdimme Argentiinassa Brasilian kautta, koska bensa on siellä halvempaa. Näin sain tuntuman reittiini massiivisille Iguazún putouksille.

Putoukset ovat osa Iguazún kansallispuistoa, joka muodostuu 550 neliökilometrin alueelle levittäytyvästä subtrooppisesta viidakosta. Alueella on useita putouksia, muun muassa Garganda del Diablo, Paholaisen kurkku.
Paras näköala Iguazún putouksille on Argentiinan puolelta, mutta jostakin syystä niin opaskirjani kuin paraguaylaisten mielestä ne ovat osa Paraguayta. Kysymys on kai historiasta ennen suurta sotaa, jossa Paraguay menetti alueitaan naapurimaille.
Putoksien alueella kulkee pieni juna, joka kuljettaa väkijoukkoja asemalta toiselle. Hyppäsin kuitenkin jokiveneen kyytiin, jolloin on todennäkoisempää nähdä alueen villieläimiä. Näimmekin kaimaanin päivälevolla ja labradorinnoutajan kokoisen rottaeläimen.

Kaiken kaikkiaan Paraguaysta jäi hyvä vaikutelma ja maata voi suositella kaikille, jotka haluavat pientä seikkailua. Omatoimimatkailu on todellakin avainsana Paraguayssa, koska muuta on huonosti tarjolla. Ehkä jos olisin aloittanut matkani Paraguaysta, olisi minulla ollut enemmän energiaa lähteä tutkimaan syrjäseutuja. Ilman mukavia, josta paino sanalla mukavia, sohvasurffaajia Paraguay olisi jäänyt suureksi mysteeriksi.

FAKTAT PARAGUAY
Asukasluku: 6,7 milj.
Valuutta: Guarani (PYG)
Pääkaupunki: Asunción
Pinta-ala: 406,752 km²
Viralliset kielet: espanja ja guarani

PLUSSAT
o Monet kauniit kansallispuistot
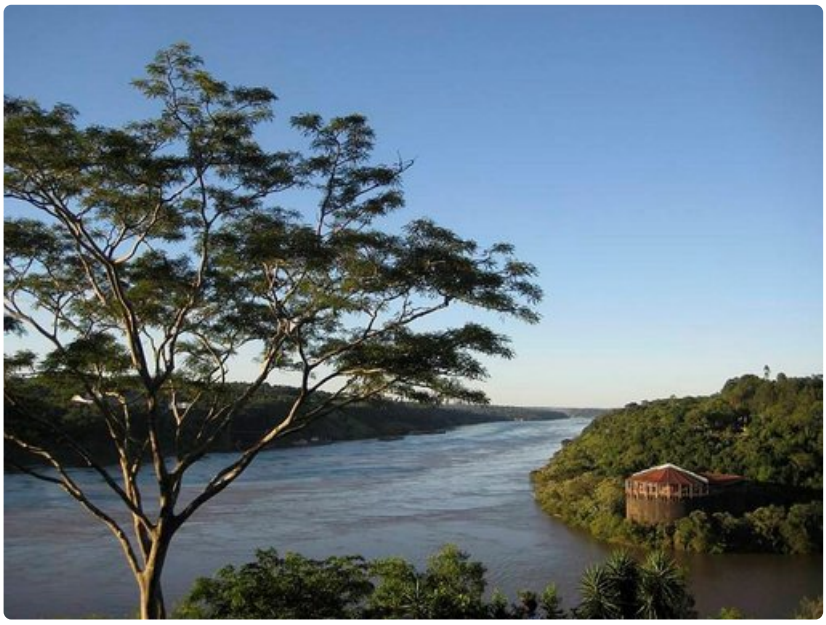
MIINUKSET
o Kehno matkailuinformaatio
o Huonokuntoiset bussit